

takový
dokonalý
obrázek

Memoáry

Andrea Leebová

TATRAN

takový
dokonalý
obrázek

takový
dokonalý
obrázek

Memoáry

A n d r e a L e e b o v á

TATRAN

Z anglického originálu Andrea Leeb: Such a Pretty Picture, A Memoir,
vydaného nakladatelstvím She Writes Press,
USA 2025,

přeložila Markéta Jansová.

Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2026,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vydáno jako 5649. publikace.

Vydání I.

Knižní vazbu podle originálu zpracoval Dominik Zentko.

Odpovědná redaktorka Táňa Holasová

Korektorka Tereza Semotamová

Technický redaktor Peter Zentko

Sazba AldoDesign, Bratislava

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.nakladatelstvitatran.cz

:: knihy pro **hodnotnější** život

info@nakladatelstvitatran.cz

All rights reserved.

Copyright © 2025 Andrea Leeb

Translation © Markéta Jansová 2026

Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1957-0

Pro Sarai

Poznámka autorky

Tenhle příběh není fikce. Uvedené události a zkušenosti jsou pravdivé a věrně zachycují mé vzpomínky. V zájmu ochrany soukromí a z úcty k ostatním jsem s výjimkou členů mé nejužší rodiny pozměnila jména i specifické poznávací rysy zmiňovaných osob a míst.

Část první

1962-1969

1. kapitola

Stalo se to, když mě táta poprvé koupal. V sobotu večer koncem září 1962 se moji rodiče měli potkat s přáteli na večeři na Manhattanu. Máma to označila jako „rande“, přestože byli dávno svoji.

Stála jsem v pokojíčku, který jsem sdílela se sestrou Sarai, a dívala se, jak jí máma svléká dupačky. Jakmile ji máma vykoupe, bude řada na mně. Byla to moje nejoblíbenější část dne a také jediná chvíle, kdy jsem měla mámu jen pro sebe.

„Andreo,“ obrátila se ke mně, když uložila sestru do postýlky. „Řekla jsem tátovi, ať tě vykoupe, než se vypravím.“ Pohládila mě po vlasech.

Potlačila jsem zklamání a donutila se k úsměvu. Máma se nemohla dočkat. Bydleli jsme v Queensu, ale máma zbožňovala Manhattan – to opravdové město, jak vždycky říkala – kam však jezdila zřídkakdy. A pokud, tak se mnou, čtyřapůlletým přítězkem a dvouletou Sarai navrch.

„A tatínek mě chce koupat?“ kousla jsem se do spodního rtu.

Otec učil angličtinu na střední škole a po večerech si dodělával vysokou, takže skoro nikdy nebyl doma, když jsem se chystala na kutě. Jestliže výjimečně přišel dřív, sedl si do obývacího pokoje, kde poslouchal desky nebo četl tlustou knihu a popíjel ze sklenice plné ledu a průzračné tekutiny, která připomínala vodu, ale jmenovala se gin.

Máma se zasmála. „Jistěže chce. Má tě přece moc rád.“

Vzala mě za ruku a odvedla do koupelny. Táta stál u umyvadla v čistě vyžehlené bílé košili a boxerkách. Máma nám žehlila úplně

všechno, včetně spodního prádla. S úsměvem se k nám otočil. Byl vysoký, tmavovlasý a měl rovné bílé zuby. Nebýt lehce uštípnutého špičáku vpředu, byl by jeho úsměv přímo dokonalý.

„A buď hodná,“ nabádala mě matka, načež mě předala otci jako nějaký dar.

Poté jsme s tátou osaměli a zírali jeden na druhého.

„Tak šup, kočička. Vrhne se na to.“

Otec napustil vodu a já jsem se mezitím svlékla. Sledovala jsem, jak otáčí kohoutky a strká ruku do proudu vody.

„Řekni, jestli je to akorát,“ pobídl mě, když byla vana plná.

Už docela nahá jsem se předklonila a strčila ruku do vody. Byla teplá, ale ne horká.

„Akorát,“ oznámila jsem.

„Nezapomeň, že odpovídáme celou větou. Voda je akorát.“

„Voda je akorát,“ zopakovala jsem.

„To je moje chytrá hlavička.“ Otec mě zvedl a přitiskl si mě na hrud'. Voněl po citrusech a aviváži. Tvář měl oholenou dohladka.

Kousek od ucha mu ještě zůstala trocha pěny na holení. „Tady jsi vynechal.“ Přiložila jsem prst na místo.

Táta se zasmál, dal mi letmou pusou a posadil mě do vany. „Málem bych zapomněl na tvou kachničku.“ Z poličky vzal žlutou gumovou kachničku. Byla to Saraina kachnička, ne moje. Na tyhle věci jsem se cítila už moc velká. Ale těšila mě jeho pozornost, a tak jsem si ji vzala.

Máma nechala růžovou žínku na kraji vany. Namočila jsem ji a namydčila, přesně jak mě to učila. Strčila jsem ruku pod vodu a pak jsem si žínkou umyla obličej a krk. Táta klečel vedle mě. Neviděla jsem mu na ruce a nohy, ale nějak zvláště se svíjel.

„Tati?“

Podíval se na mě. „Hezky si hraj a tatínek tě zatím umyje.“ Sáhł do vany a vzal mi žínku. „No, není to příjemné?“ ptal se, zatímco mi přejížděl po celém těle.

Neodpověděla jsem. Omýval mě na krku, na hrudi, na nohou i mezi nimi. Zrychlil se mu dech.

„Voda už vystydla,“ řekla jsem. Nebyla to sice pravda, ale otcovo

Takový dokonalý obrázek

vzdychání mě děsilo. A způsob, jakým se mě dotýkal, byl zvláštní: hezký, ale i ne moc hezký.

Neodpověděl, a tak jsem zopakovala jeho jméno, tentokrát hlasitěji. Odsunula jsem se víc ke zdi, aby na mne nedosáhl. Chtěla jsem vstát, vyskočit z té vany.

Klapot matčiných podpatků jsem slyšela ještě dřív, než vešla. Byla to drobná a štíhlá hnědovláska s alabastrovou pleť, ostře řezanými rysy s vystouplými lícními kostmi. Všichni říkali, že vypadá jako filmová hvězda. Ještě nebyla hotová, takže na sobě měla jen dlouhou černou spodničku, průsvitné černé punčochy a boty na podpatku.

„Davide, co vám trvá tak...“ Větu nedokončila. „Proboha, co to děláš?“

Otec rychle ucuknul rukou ode mě a natáhl si boxerky. Svraštil čelo. Nevěděla jsem, jestli vztekem, nebo leknutím. Možná obojím.

„Davide!“ Matka zaječela stejně silně, jako když jsem málem vběhla do silnice.

Bála jsem se pohnout a pevně jsem svírala kachničku v ruce. Matce se náhle podlomila kolena. Složila se jako hadrová panenka. Táta ji stihl chytit dřív, než se praštila hlavou o zem.

„Maminko!“ křičela jsem. „Co se mamince stalo?“ Rozplakala jsem se.

„Sklapni a vylez z té zatracené vany.“ Otec klečel na zemi a držel matčino bezvládné tělo v náručí. Byl tak mohutný a ona tak drobná, že v jeho sevření připomínala malé dítě. „Prober se, Marlene. Prosím, prober se.“

Třáslý se mi nohy, zatímco jsem ležla z vany. Zvedal se mi žaludek. Viděla jsem nehybnou matku v otcově náručí a vyděsila jsem se, že zemřela. Bála jsem se, že jsme ji zabili.

„Davide,“ zašeptala po chvíli.

Když jsem uslyšela její hlas, rozplakala jsem se ještě víc. „Maminko.“ Chtěla jsem jít k ní, ale otec mi v tom zabránil rukou.

„Davide,“ promluvila hlasitěji. „Nic nevidím.“

2. kapitola

Nahá a mokrá jsem šla za otcem, když z koupelny odnášel mámu do jejich ložnice. Posadil ji na kraj postele.
„Nic nevidím,“ zopakovala.

„To nic, zlato,“ chlácholil ji a hladil po vlasech. „Jsem u tebe.“

Matka plánovala vzít si na sebe malé černé šaty. Zůstaly ležet rozprostřené na posteli. „Pomůžu ti je obléct,“ nabídl se táta. „Všechno bude v pořádku.“

Oblékl jí šaty přes hlavu a nasměroval její ruce do otvorů. Přihlížela jsem tomu opřená o zeď. Měla jsem husí kůži po celém těle. Sarai vedle brečela a volala mámu, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

„Už to skoro je,“ ujišťoval ji otec. Postupně mámě zapnul perlové knoflíčky na zádech, jeden po druhém. Když byl hotový, šlehnul po mně pohledem.

„Co tam ještě stojíš?“

„Bude maminka v pořádku?“

„Tvoje sestra brečí. Jdi za ní. A vezmi si, proboha, něco na sebe.“

Sarai v pokojíčku stála v postýlce a ručkama svírala příčky. Po tvářích jí tekly slzy. Pupík, plyšový pejsek, se kterým spala, ležel na zemi.

Sebrala jsem ho a podala jí ho zpět. „Chudák Pupík,“ řekla jsem konejšivě.

„Nel!“ vykřikla a vyhodila ho zase ven. „Chci maminku!“

Jindy bych se snažila ji utěšit. Možná bych si dokonce vlezla k ní do postýlky, ale tentokrát ne. Chtěla jsem zpátky za mámou.

Máma mi nechala noční košilku na posteli. Prsty jsem přejela

Takový dokonalý obrázek

po jemném flanelu a růžové stužce u krku. Předtím mi vyndala košilku z prádelníku, pobrukovala si, položila pyžamo na postel a pak ho uhladila rukama. Zdála se být tak šťastná. Ale zatímco jsem si brala košilku na sebe, vybavil se mi výraz její tváře a výkřik, když vešla do koupelny. Znovu jsem se rozplakala.

Rodiče se mezitím přesunuli do obýváku. Máma seděla na pohovce. Připomínala jednu ze skleněných postaviček, které měla vystavené na polici v ložnici: krásná, ale příliš křehká na dotek.

Táta před ní přecházel sem a tam. Mračil se a zatínal pěsti. Televize stála přímo naproti pohovce. Sedla jsem si před ni – dost blízko na to, abych dohlédla na matku, aniž bych se připlétla otci do cesty.

„Moc ti to sluší, maminko,“ usmála jsem se na ni. Čekala jsem, že se také usměje. Bohužel se tak nestalo a mě zabořilo u srdce. Tajila jsem dech, abych se znovu nerozbrečela, ale marně. Nechtěla jsem, aby si otec všiml, že brečím, a tak jsem si rychle otřela slzy do rukávu. „Půjдете na tu večeři?“

„Nebud' hloupá,“ utrhnul se na mě otec. „Vezu ji do nemocnice.“

„Máma!“ ječela Sarai z pokojíčku.

Máma vstala, ale otec jí položil ruku na paži a posadil ji zpět na pohovku.

„Měla ses postarat o sestru,“ pokáral mě.

„Chce maminku, ne mě.“

„Dojdi pro ni, Davide,“ požádala matka pevně.

„Andrea ji pohlídá,“ prohlásil. „Nakonec se Sarai ubrečí k spánku. Musíš odpočívat, dokud nepřijde chuva.“

„Chci ji mít u sebe. Přines ji.“

Otec zavrtěl hlavou a šlehnul po mně pohledem. „Ne abys mámu otravovala.“

Jakmile odešel, sedla jsem si vedle mámy a vdechla její parfém s vůní gardenií. „Mám tě ráda, maminko.“ Vzala jsem ji za ruku.

Vytrhla se mi. „Teď ne, Andreo.“ Sevřela jsem dlaněmi tvář a zavřela oči. Zůstala jsem tak až do chvíle, kdy o pár minut později otec přinesl mou sestru.

Andrea Leebová

Posadil ji vedle matky z druhé strany, ale Sarai jí ještě s brekem vylezla na klín. Dívala jsem se, jak máma hladí Sarai po zlatavých loknách. Ačkoliv nic neviděla, motala je do dokonalých prstýnků, jako by si pamatovala každý vlas na sestřině hlavě.

„Musíme si promluvit, Andreo.“ Otec mi naznačil, že ho mám následovat do předsíně.

Sehnul se ke mně a položil mi své velké ruce na ramena. „To, co se dnes večer stalo, je tvoje vina.“

„Omlouvám se,“ řekla jsem, přestože jsem ani nevěděla, co jsem vlastně provedla.

„Jestli chceš, aby se maminka uzdravila, nesmíš o tom nikomu říct. Musí to být naše tajemství. Navždy.“

3. kapitola

Byla jsem příliš malá, než abych chápala, co se v té koupelně přihodilo, ale na nějaké podvědomé úrovni jsem si domyslela, že to nenávratně změnilo moje dětství. Společně s rodiči jsem se stala strážkyní tajemství.

Matka strávila dva týdny v nemocnici na Manhattanu. Nikdy jsem přesně nevěděla, jestli to byla běžná nemocnice, nebo psychiatrická klinika, ale tipovala jsem spíš to druhé. Časem jsem se dozvěděla, že matce diagnostikovali hysterickou slepotu. Takhle diagnóza mi pak trvale připomínala něco jako řeckou tragédii nebo román z devatenáctého století. Zjednodušeně řečeno je hysterická slepota vzácná neurologická reakce na stresovou situaci. Už v nemocnici, ale i šedesát let poté matka událost líčila následovně: „Když jsem vešla do koupelny, viděla jsem, že manžel koupe dceru v ledové vodě. Zešílela jsem z toho.“ Podle mě o její verzi nikdo nikdy nepochyboval.

Zatímco byla matka pryč, otec se dočasně přestěhoval ke známému, který bydlel kousek od nemocnice, a mě se Sarai hlídala babička z matčiny strany. Měla jsem ji ráda, ale stýskalo se mi po mamince a bála jsem se, že se nikdy nevrátí.

Babička, tělnatá žena s hustými krátkými vlasy, nosila bavlněné šatové zástěry se stříbrnými knoflíky a objemnými kapsami vyboulenými od kapesníků a karamelů. Měla dvojitou bradu a dlouhý nos. Matka po ní zdělila úsměv a vlasy, ale jinak byly jako nebe a dudy. Těšilo mě, že jsem podobná spíš matce než babičce, ale – přestože jsem si to nechtěla přiznat – díky své olivové pleti, plným rtům a tmavým očím jsem se podobala především otci.

Andrea Leebová

Babička si ustlala na rozkládací pohovce v obýváku. Mohla spát v ložnici rodičů, ale odmítla. „Chci, aby to bylo připravené, až se maminka vrátí,“ vysvětlila.

Snažila jsem se být hodná, zejména proto, že Sarai ustavičně plakala, že chce mámu. „Je to ještě batole, nemůže za to,“ poučila mě babička, když jsem na to poukázala. „Ale ty musíš být statečná.“ Pokaždé jsem jí to odkývala, ale ve skutečnosti jsem Sarai záviděla. Chtěla jsem brečet, lehnout si na zem, kopat nohama a bušit pěstmi do země. Ze všeho nejvíc jsem však toužila babičce povědět, co se stalo v koupelně. Chtěla jsem se k ní přivinout a prozradit jí, že matčina slepota byla moje vina. Několikrát jsem k tomu neměla daleko, ale jakmile jsem si vybavila otcova slova, sevřelo se mi hrdlo a nevydala jsem ze sebe ani hlásku.

„Vážně je maminka tady?“ ptala jsem se babičky. Zrovna mě přivedla ze školky a stály jsme spolu před zavřenými dveřmi ložnice.

„Ano, ale stále je slepá.“ Babička si ke mně přidřepla, položila mi ruce na ramena a pak mě pohladila po vlasech. „Pamatuješ si, co znamená být slepý?“

Oklepala jsem se, jakmile jsem si vybavila ten večer v koupelně. „Maminka mě nemůže vidět,“ řekla jsem. „Ale já ji vidět můžu? A obejmout?“ Doufala jsem, že když se s maminkou obejmeme, pochopí, jak moc mě to všechno mrzí. Možná by zatoužila mě vidět, kdyby to věděla. Třeba bych ji dokázala vyléčit svou láskou, jestliže jsem jí ublížila svou bezcitností.

„Můžeš se jí posadit na klín, ale žádné prudké pohyby.“

„Můžu za ní hned?“ snažila jsem se vykrotit babičce ze sevření a přešlapovala jsem na místě.

Babička si položila prst na ústa. Pak mě vzala za ruku a otevřela dveře.

Matka seděla ve fialovém sametovém křesle se zlatými nožkami. V hedvábném krémovém županu lemovaném krajkou vypadala jako princezna z pohádky. Chtěla jsem se k ní rozběhnout, ale babička mě nechtěla pustit. Na prádelníku ležela kytice žlutých růží a na nočním

Takový dokonalý obrázek

stolku stála váza s gardéníemi. Pokojem se linul svěží nasládlý pach, směs květin a dětského zásypu.

Sarai podřimovala v ohrádce na hraní vedle matčina křesla a mě přemohla žárlivost. Proč mohla Sarai za mámou jako první? Už jsem kvůli tomu začala nabírat, ale vtom jsem si všimla otce sedícího na kraji postele. Neviděla jsem ho od toho dne, kdy mámu odvezl do nemocnice. Když vstal, pevně jsem stiskla babiččinu ruku.

„Ahoj kočička,“ pozdravil a sehnul se pro mě. „Pamatuj na naše tajemství,“ pošeptal mi do ucha.

Rozbolelo mě břicho, když to vyslovil, ale jen na chvíli. Jakmile mě posadil matce na klín, zapomněla jsem na všechno a všechny kolem.

„Maminko!“ pískala jsem.

„Buď v klidu,“ nabádala mě babička.

Jenže to nešlo. Vrhla jsem se mámě kolem krku a pevně ji objala. „Tolik se mi stýskalo.“ Zabořila jsem jí tvář do krku. Vdechovala jsem její vůni a přála jsem si, aby ten okamžik nikdy neskončil.

„Mně se také stýskalo,“ odpověděla hlasem na míle vzdáleným.

Ve snaze získat si její plnou pozornost jsem se k ní přitulila ještě víc. „Mám tě ráda, maminko.“

Chtěla jsem, aby mě pohladila, dala mi pusku a vzala mou tvář do dlaní. Ona však jen seděla s rukama na područkách a odmítala se mě dotknout. Bylo mi do breku, ale věděla jsem, že pláčem bych všechny jen dopálila.

Nechala si mě na klíně jen pár minut a pak mě odstrčila.

„Jsem unavená, musím si lehnout,“ prohlásila.

„Ale vždyť jsem teprve...“

„Půjdem si hrát k tobě do pokojíčku,“ navrhla babička a vzala Sarai z ohrádky.

S hlavou sklopenou jsem došla ke dveřím.

„Andre,“ zavolala za mnou matka.

Otočila jsem se a měla jsem co dělat, abych se k ní zase nerozběhla. „Ano, maminko?“

„Nezlob tatínka a poslouchej ho na slovo.“ Zírala na mě prázdným pohledem.

4. kapitola

Věděla jsem, že máma má strach, a tak jsem se v následujících týdnech její slepoty snažila, aby se cítila lépe. Večer co večer jsem se nabízela, že jí přečtu pohádku. Pokaždé odmítla. Seděla jsem sama v pokoji s otevřenou knihou. Byla jsem příliš smutná, než abych si četla, a zatímco jsem slzami smáčela stránky knihy, modlila jsem se, aby maminka změnila názor. Chtěla jsem, aby mě znovu pevně objala a měla mě ráda tak jako před koupelí. Ale ze všeho nejvíc jsem si přála, aby mi odpustila.

Matčino odmítnutí mě zraňovalo tak, že jsem to tehdy ani nedokázala popsat slovy. To ona mne učila číst a často mi vyprávěla o tom, jak jsem se to naučila. „Četla jsem ti od prvního dne,“ říkala. „Byly ti teprve dva roky, když ses mě pokoušela napodobit. Přečetla jsem slovo a ty jsi ho po mně zopakovala. Než jsem se nadála, opakovala jsi celé věty. Pak jsi jednou zničehonic otevřela zbrusu novou knížku, kterou jsme nikdy předtím nečetly, a přečetla jsi celé dva řádky úplně sama. A bez jediné chybičky. Nemohla jsem tomu uvěřit.“ Tuhle historku jsem zbožňovala, a přestože jsem si na nic z toho nepamatovala, představovala jsem si, jak sedím matce na klíně a opakuju po ní slova. Úplně jsem viděla, jak mě přitom pusinkovala a držela pevně v náručí.

Nebyla jsem doma, když se tehdy ráno mámě vrátil zrak, ale později toho dne mě s babičkou přišly vyzvednout ze školky. Tou dobou její slepota trvala víc než měsíc. Bylo to těsně před Halloweenem a okna i dveře naší školy byly vyzdobené vystřiženými obrázky čarodějnic, dýní a duchů. Matka přišla v černých kalhotách do půli lýtek a červené

Takový dokonalý obrázek

kožené bundě s kožešinovým límcem. A přestože bylo pod mrakem, na očích měla sluneční brýle kočičího tvaru. Sarai seděla v golfkách a babička stála vedle ní.

„Maminko!“ rozběhla jsem se k ní, ale protože jsem neměla svolení se jí dotknout, kousek před ní jsem se raději zastavila. Máma udělala krok vpřed a zvedla mě do náruče. „Moje překrásná holčičko, ukaž se mi.“ Posunula si brýle dozadu. Jakmile jsme na sebe pohlédly, obě jsme se rozplakaly.

Ten večer mi dovolila jí něco přečíst. Táta byl ve škole a babička koupala Sarai, takže jsme spolu byly samy. Přečetla jsem jí „Hrníčku, vař!“, pohádku bratří Grimmů o holčičce, která najde kouzelný hrníček na kaši. Po dočtení mi maminka zatleskala a objala mě stejně jako kdysi. Vdechla jsem vůni gardenií a chtěla, aby ta chvíle trvala napořád.

Babička s námi zůstala ještě týden. „Pomohla jsem mamince na vše si zvyknout,“ vysvětlila. Odjela a zase jsme byli jedna rodina. Doufala jsem proto, že se věci vrátí do normálu. A z velké části se tak stalo. Máma vařila, uklízela, nakupovala a starala se o nás se sestrou. Navelek se všechno zdálo jako dřív. Ale matčin přístup ke mně se změnil. Nekřičela na mě ani mě nebila, ale jako by mě nechtěla mít nablízku. A přestože jsem se mockrát nabízela, nikdy už mi nedovolila jí číst. Čím víc jsem se snažila získat si její lásku, tím víc mě odmítala.

V červnu, sedm měsíců poté, co se matce vrátil zrak, a osm měsíců po mé koupeli, dostal otec práci na vysoké škole na Long Islandu. Jeho nové zaměstnání v kombinaci s pokračováním v roli středoškolského fotbalového trenéra našim vydělalo na dům v Commacku.

Jednopatrový světle zelený dům stál v obležení takřka identických pastelově zbarvených domů. Chlubil se travnatým dvorkem s vrbou uprostřed. Prostor za domem byl ještě travnatější a nechyběla tam terasa, houpačka a keříky sladce vonících lilíí. Podle matčiných slov to bylo, jako bychom měli své vlastní dětské hřiště. V domě byly tři ložnice a menší pokoj, který sloužil otci jako pracovna. Já i Sarai jsme měly každá svůj pokojíček. Představa vlastního pokoje se mi líbila, ale

zároveň mě děsila. Se Sarai jsem sdílela pokoj od svých tří let. A přestože jsem ji stále vnímala jako malé děcko, její přítomnost ve mně vyvolávala pocit bezpečí.

Před stěhováním vzal otec mámu na nákupy. Do každého pokoje pořídili nový nábytek. Můj a sestřin pokoj vybavili úplně stejně: prádelníky a noční stolky krémové barvy pomalované jemnými kvítky a s hranami lemovanými zlatými lístky. Květiny byly ručně malované v Itálii. Kovové rámy našich oddělených postelí měly růžový nádech a byly ozdobené poupaty růží z tepaného železa. Přišlo mi, že prádelníky a noční stolky byly trochu moc dospělácké, ale poupátková postel byla jako ze *Šípkové Růženky*. Hned jsem si ji zamilovala.

Všechno v domě vonělo novotou a čistotou. Naši vždycky bydleli jen v bytech, takže když jsme se nastěhovali, oba se radovali jako malá děcka.

„Vy dvě máte takovou kliku.“ Máma stála v kuchyni, zatímco táta vybaloval nádobí. Se Sarai jsme seděly na bílém linoleu kousek od nich a hrály jsme si s mými panenkami. „Budete vyrůstat v domě. Mně je pětadvacet a tohle je můj první opravdový dům.“

„Konečně můžeme volně dýchat,“ prohlásil otec. Zanechal vybalování, vzal matku kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „Tohle bude nový začátek,“ řekl a políbil ji na ústa. Pustil ji a usmál se na nás se sestrou. „Pro nás všechny.“